

واکاوی حق بر اعتراضات در نظام حقوقی ایالات متحده آمریکا

پیشینه تقنینی حق بر اعتراضات در نظام حقوقی ایالات متحده آمریکا

نخستین اصلاحیه قانون اساسی ایالات متحده، کنگره ایالات متحده را از وضع قوانینی که حق به اجتماعات مسالمت‌آمیز را نقض نماید، ممنوع می‌ساخت.^۱ بر این اساس: «کنگره نمی‌بایستی هیچ قانونی را وضع نماید که مذهبی را ایجاد نموده، یا اجرای آزادانه مناسک مذهبی را ممنوع می‌سازد یا آزادی بیان و آزادی مطبوعات را نقض کرده یا حق بر اعتراضات مسالمت‌آمیز را زیرسؤال ببرد...^۲». چهاردهمین اصلاحیه قانون اساسی ایالات متحده، این ممنوعیت را قابل اعمال نسبت به دولت‌های ایالتی نمود.^۳ دیوان عالی ایالات متحده اعلام نموده است که اولین اصلاحیه قانون اساسی این کشور، از حق بر اجتماعات مسالمت‌آمیز محافظت می‌نماید. با

سید مصطفی کازرونی

دکترای دانشگاه تهران

مطرح باشد. از مفاد اسناد بین‌المللی ناظر بر حق بر اعتراضات می‌توان چند شرط را برای اعمال این حق در حقوق بین‌الملل بشر استنباط نمود که عبارتند از مسالمت‌آمیز، موقتی بودن و اعلان به مقامات دولتی. برخی از این شروط در قوانین ایالات متحده به ویژه قانون اساسی ایالات متحده و اصلاحیه‌های آن به رسمیت شناخته شده است ولی آنچه که در عمل با مشاهده عملکرد و رویه پلیس و نیروهای امنیتی آمریکا مشاهده می‌گردد، رفتاری متعارض با این موازین قانونی است.

حق بر اعتراضات از معدود حقوق بشر است که در هر دو میثاق بین‌المللی حقوق مدنی و سیاسی (ماده ۲۲) و میثاق بین‌المللی حقوق اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی (ماده ۸) مورد پذیرش قرار گرفته است. آزادی اعتراضات و اجتماعات سیاسی را می‌توان به عنوان یک آزادی دو ارزشی و دو جلوه‌ای به شمار آورد که از یک سو خود به عنوان حق بر تجمع مسالمت‌آمیز، یک حق و آزادی مستقل انسانی است و از سویی دیگر به عنوان مصداقی از مصادیق آزادی بیان می‌تواند